

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 aprilie

Seria I, Anul XX, Nr. 10 (270), 2016

Revista *Vestitorul* urează, cu prilejul Sfintei Sărbători a Paștelui, tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor
Sărbători Fericite!

CRISTOS A ÎNVIAT!

SCRISOARE PASTORALĂ

LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI 2016

„Petru, sculându-se, a alergat la mormânt și, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Și a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase. Aduceți-vă aminte ... a Înviat!” (cf. Lc 24, 6-12)

Dragi credincioși,

În această dimineață clopotele sună mai tainic decât în alte zile, mai dulce și mai luminos, pentru a ne aduce aminte și pentru a ne deștepta la o nouă viață; clopotele cântă și, sub cupola lor sonoră, mirarea noastră crește; clopotele bat în turnurile bisericilor, dar bat și la poarta sufletului nostru pentru a ne îndemna să ne ridicăm, să mergem și să vestim lumii că mormântul este gol, că Hristos a Înviat. Nu ne simțim singuri căci avem ca model pe femeile mironosițe, pe Petru și pe Ioan (cf. Io 20, 2-8). Vestea Învierii Domnului îi face pe Apostoli să rememoreze tot ce au trăit împreună cu Hristos, să-și aducă aminte că El le-a vorbit: de patimă, de răstignire, de înviere; să-și aducă aminte că atunci erau sceptici și nu au crezut. Vestea Învierii îi face pe Petru și pe Ioan să se ridice, să se elibereze de teamă și de orice îndoială – să se ridice și să meargă cu grăbire. Ei, Apostoli aleși de Domnul, erau oameni ai spațiilor mari și deschise, erau oameni ai mării și ai orizontului fără de sfârșit, erau oameni liberi, dar acum, în urma evenimentelor recente întâmplate, a răstignirii de pe Golgota, erau stăpâniți de teamă. Și totuși, la vestea Învierii s-au sculat, s-au ridicat, s-au eliberat de orice înfricoșare, de orice teamă. Petru a fost primul care „a ieșit” (Io 20, 3)

iar apoi Ioan s-a ridicat și el, și „alergau împreună” (Io 20, 4). Înaintea lor, au fost și au găsit mormântul gol și și-au învins teama, mironosițele. De fapt, aceasta este într-un fel învierea lor: a mironosițelor și a lui Petru și a lui Ioan. În momentul în care s-au ridicat, s-au eliberat de frică – atunci au înviat; în clipa în care s-au sculat, au întrezărit speranța și au redobândit libertatea care-i caracteriza – atunci au înviat; în momentul în care au început să alerge, deja erau ei ca dinaintea patimii și a morții lui Isus și, alergând, se îndreptau spre lumină, lumina cea fără de sfârșit – spre învierea lor proprie.

Ajuns la mormânt, Ioan și apoi Petru „s-au plecat, au văzut” și s-au minunat, „mirându-se” (cf. Lc 24, 12). Mormântul era gol, giulgiurile împrăștiat, lumina inunda totul și, mai ales, inimile lor s-au mirat și au înțeles că Domnul a Înviat (cf. Io 20, 5-7)! În acel moment speranța reînvie, tristețea dispare, în Domnul sunt iarăși liberi, cu Domnul se deschide evul nou, al credinței și al speranței mântuirii.

Dragii mei,

„Nu sunt vremurile sub om, ci bietul om sub vremuri” (1), spune cronicarul. Vedeți ce vremuri tulburi trăim! Valuri migratoare de oameni în căutarea unei vieți mai bune și a unei viețuiri mai liniștite; culturi și civilizații care se întâlnesc, se confruntă și nu reușesc să armonizeze; războaie și ură semănate prin toate colțurile pământului; sinucigași care, neștiind ce este iubirea și iertarea, seamănă moarte, necazuri, doliu și suferință; creștini agresati, terorizați sau chiar uciși ori alungați din locurile care sunt leagănul credinței lor; oameni săraci, umiliți și abandonați la periferia societăților – spaima, frica și teroarea sunt, din nefericire, iarăși la ordinea zilei. Toate acestea le auzim în timp real, le vedem pe toate canalele media, le trăim și noi în nesiguranța și teama zilei de mâine. Această realitate nu face altceva decât să transforme sufletele noastre în morminte triste peste care sunt așezate alte și alte pietre de mormânt care ne apasă și ne fac prizonieri ai vremurilor tulburi și neașezate.

„Lumea nu poate fi salvată decât de oameni care refuză agresiunea, de oameni care sunt atenți cu cei din jurul lor și sunt milostivi cu cei nefericiți, de oameni care știu să răspundă întotdeauna răului cu dragoste și iubire” (2). Acești oameni se revendică de la demnita-

VESTITORUL**P.S.S. Virgil Bercea: Președinte****Redacția și administrația:****Pr. Olimpiu Todorean:** redactor coordonator**Ioan F. Pop:** secretar de redacție**Colaboratori:**

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Ioan Măgherușan

Adresa:410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013**Abonamente: Claudiu Boda**Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932**Difuzare: Claudiu Boda**Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932**I.S.S.N. 1454 - 8526**

tea de a fi cu adevărat creștin, de „servitori ai bucuriei și ai speranței prin dragoste” (3).

În acest context vă îndemn să ascultați cântarea clopotelor din dimineața Învierii; vă îndemn să vă ridicați, să mergeți, să vedeți și să vă minunați în fața mormântului gol al lui Hristos, devenit izvorul Luminei, al Vieții și Bucuriei. El, Domnul, ne poate elibera, și ne eliberează de orice frică, El ne poate reda speranța și încrederea, cu El trăim și suntem oameni ai păcii și ai iubirii.

Dragi credincioși,

Îl vedem pe Petru mirându-se (cf. Lc 24, 12) și minunându-se de mormântul gol și de lumina strălucitoare; le vedem pe mironosițele femei „nedumerite” (cf. Lc 24, 4); îl vedem pe „celălalt ucenic” (cf. Io 20, 4), pe Ioan, „aplecându-se” spre mormântul gol și îi vedem pe toți Apostolii, în aceeași zi a săptămânii, că „s-au bucurat (...) văzând pe Domnul” (cf. Io 20, 20). A Înviat Hristos! „Este viu și dorește să fie căutat printre cei vii iar noi (...) suntem trimiși pentru a purta lumii, cu mirare și cu stupeoare, vestea cea bună a Învierii (...) suntem îndemnați să ne aducem aminte de Hristos și de Cuvântul viu al lui Dumnezeu care ne cheamă și ne trimite, pe fiecare în parte, în această istorie contemporană (4)”. Mirați-vă și mâhniți-vă, precum Petru și precum mironosițele femei, de toată suferința și de toate nedreptățile zilelor, de toate abuzurile făcute de acești asasini descreierați, iar nu de oameni, mai degrabă purtători de demonie și prăpăd; mirați-vă și vă mâhniți, dar rămâneți aproape de cei în suferință și dați-le o mână de ajutor, mângâiați pe cei rămași singuri cu durerea lor, „aduceți-vă aminte cum v-a vorbit Hristos” (cf. Lc 24, 6), aduceți-vă aminte de bunătatea Lui și de cuvintele Lui; fiți fiecare dintre voi o „santinelă a dimineții (5)”, un „străjer al dimineții” (cf. Is 21,11-12), o lumină în întunericul zilelor noastre. Fiți santinele și străjerii care știu să citească semnele timpurilor și să le interpreteze în virtutea Evangheliei lui Hristos cel Înviat. Biruiți în bine și în adevăr, în dreptate și

bucurie, în iubire și iertare, biruiți în Înviere! Speranța nu moare niciodată! Frica nu poate pune stăpânire pe inimile noastre! Hristos cel Înviat este speranța noastră și este credința noastră tare!

Dragii mei,

Problemele există și ne cer răspunsuri urgente, mereu altele vor veni să solicite implicarea conștiinței și a faptelor noastre, sub imperativul binelui și al iubirii aproapelui. Acum însă e dimineața Învierii și cântecul clopotelor e asemeni unui psalm al tuturor inimilor, ne ajută să ne ridicăm, să ieșim din amănzi și din toropire; același dangăt de clopote ne însoțește pe drumul către învierea noastră dacă suntem încredințați de În-

vierea lui Hristos; iar mirarea și minunarea lui Petru și Ioan va deveni a noastră iar noi vom ști să rămânem mereu aproape de tot omul. Curajul credinței învinge teama! „A înviat! ... Nu vă înspăimântați!” (cf. Mc 16, 6).

În trecerea grăbită a „clipei celei repezi ce ni s-a dat” pentru a fi în lume trebuie, totuși, să ne facem

timp să „plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură” (cf. Rm 15,12), să ștergem lacrima și să alinăm durerea de pe orice față, cu milă și îndelungă răbdare. În vârtoarea acestei lumi să nu uităm de prieteni și de cei dragi, să nu uităm de darul vieții și al mirării și „să iertăm toate pentru Înviere, să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi”! (6)

În acest spirit vă doresc Sărbători pline de har și binecuvântări de la Domnul și vă salut cu salutul pascal: Hristos a Înviat!

+ Virgil BERCEA
Episcop

(1) Miron Costin, Letopisețul Țării Moldovei; (2) Simone Weil - Panseuri; (3) Cf. Papa Francisc – Omilia de Înviere 2016; (4) Ivi.; (5) Cf. Ioan Paul al II-lea; (6) Troparul Învierii

Alocuțiunile Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

La învierea lui Cristos

28.03.2016

Iubiți frați și surori,

Luni după Paști, numită și Lunea îngerului, inimile noastre sunt încă pline de bucuria pascală. După timpul Postului, timp de pocăință și convertire, pe care Biserica l-a trăit cu o intensitate deosebită în acest An Sfânt al Milostivirii, după celebrările mișcătoare ale Triduum-ului pascal, ne oprim astăzi în fața mormântului gol al lui Isus și medităm cu uimire și recunoștință marele mister al Învierii Domnului.

Viața a învins moartea. Milostivirea și iubirea au învins păcatul. Este nevoie de credință și speranță pentru a se deschide la acest nou și minunat orizont. Și noi știm că credința și speranța sunt un dar al lui Dumnezeu pe care trebuie să îl cerem: „Doamne, dăruiește-mi, dăruiește-ne credință, dăruiește-mi, dăruiește-ne speranță! Avem nevoie atât de mult de acest dar”. Să ne lăsăm pătrunși de emoțiile care răsună în Secvența pascală: „Da, suntem siguri, Cristos a înviat cu adevărat!” Domnul este viu în mijlocul nostru! Acest adevăr a marcat într-un mod de neșters viața apostolilor care, după Înviere, au simțit din nou nevoia de a-l urma pe Învățătorul lor și, după ce l-au primit pe Duhul Sfânt, au mers fără teamă să vestească tuturor oamenilor cele pe care le-au văzut cu ochii lor și le-au experimentat personal.

În acest An Jubiliar, suntem chemați să redescoperim și să primim cu o intensitate deosebită vestea mângâietoare a învierii: „Cristos, speranța mea, a înviat!” Dacă Cristos a înviat, putem privi cu ochi noi și o inimă nouă la orice eveniment din viața noastră, chiar și la cele mai negative. Momentele de întuneric, de faliment și chiar de păcat se pot transforma și pot vesti o nouă cale. Când am atins pragul de jos al mizeriei și al slăbiciunii noastre, Cristos cel înviat ne dă puterea de a ne ridica. Dacă ne încredem în El, harul Său ne mântuiește! Domnul cel răstignit și înviat este revelarea deplină a milostivirii, prezentă și activă în istorie. Iată mesajul pascal care răsună și astăzi și care va răsună în tot timpul Paștelui până la Rusalii.

Martoră tăcută a evenimentelor pămîmirii și învierii lui Isus a fost Maria. Ea a stat în picioare lângă cruce: nu s-a lăsat doborâtă în fața suferinței, ci credința ei i-a dat tărie. În inima ei sfâșiată de mamă, a rămas aprinsă flacăra speranței. Să îi cerem să ne ajute și pe noi să primim în plinătate vestea pascală a Învierii, pentru a o întruchipa în concretețea vieții de fiecare zi. Fecioara Maria să ne dăruiască certitudinea de credință că fiecare pas de suferință de pe drumul nostru, iluminat de lumina Paștelui, va deveni binecuvântare și bucurie pentru noi și pentru ceilalți, mai ales pentru cei care suferă din cauza violenței și a indiferenței.

Isus înviat transformă orice lucru

10.04.2016

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Evangelia de astăzi relatează a treia apariție a lui Isus înviat discipolilor, pe malul lacului Galileii, cu descrierea pescuirii minunate (cf. In 21,1-19). Relatarea este situată în cadrul vieții zilnice a discipolilor întorși în ținutul lor și la munca lor de pescari, după zilele tulburătoare ale pămîmirii, morții și învierii Domnului. Era dificil pentru ei să înțeleagă ceea ce s-a întâmplat. Însă, în timp ce totul părea terminat, tot Isus este cel care „îi caută” din nou pe discipolii Săi. El este cel care merge să îi caute. De data aceasta îi întâlnește la lac, unde și-au petrecut noaptea în bărci fără a pescui ceva. Năvoadele goale apar, într-un anumit sens, ca balanța experienței lor cu Isus: l-au cunoscut, au lăsat toate pentru a-l urma, plini de speranță... și acum? Da, l-au văzut înviat, dar apoi se gândeau: „A plecat și ne-a lăsat... A fost ca un vis...”.

Dar iată că în zori Isus se prezintă pe malul lacului; însă ei nu-l recunosc (cf. v. 4). Acelor pescari, obosiți și dezamăgiți, Domnul le spune: „Aruncați năvoadele în partea dreaptă a bărcii și veți prinde” (v. 6). Discipolii au avut încredere în Isus și rezultatul a fost o pescuire incredibil de îmbelșugată. În acest moment Ioan se adresează lui Petru și spune: „E Domnul!” (v. 7). Și imediat Petru se aruncă în apă și înoată până la mal, spre Isus. În acea exclamație: „E Domnul!” este tot entuziasmul credinței pascale, plină de bucurie și de uimire, care contrastează puternic cu rătăcirea, descurajarea, sentimentul de neputință care s-au acumulat în sufletele discipolilor. Prezența lui Isus înviat transformă orice lucru: întunericul este învins de lumină, munca inutilă devine din nou rodnică și promițătoare, sentimentul de oboseală și de abandonare lasă loc unui nou elan și certitudinii că el este cu noi.

De atunci, toate aceste sentimente însuflețesc Biserica, comunitatea celui înviat. Noi toți suntem comunitatea celui înviat! Dacă la o privire superficială poate să pară uneori că întunericul răului și truda trăirii zilnice domină, Biserica știe cu certitudine că asupra celor care îl urmează pe Domnul Isus strălucește de acum lumina de neapus a Paștelui. Marea veste a Învierii revarsă în inimile credincioșilor o bucurie intimă și o speranță invincibilă. Cristos a înviat cu adevărat! Biserica și astăzi continuă să anunțe această veste fericită: bucuria și speranța continuă să curgă în inimi, în fețe, în gesturi, în cuvinte. Noi toți creștinii suntem chemați să comunicăm acest mesaj celor pe care îi întâlnim, în special celui care suferă, celui care este singur, celui care se află în condiții precare, celor bolnavi, celor refugiați, celor marginalizați. Să facem să ajungă la toți o rază a luminii lui Cristos înviat, un semn al puterii sale milostive. (...)

Ioan MĂGERUȘAN

BUCURIA ÎNVIERII DOMNULUI

Bucuria este un sentiment de mulțumire vie, de satisfacție sufletească, iar Învierea Domnului sau Paștele este „sărbătoarea sărbătorilor”, o adevărată explozie a bucuriei creștine. În noaptea de Înviere bisericile creștine cheamă credincioșii să ia lumină. În tăcerea tainică a nopții răsună Imnul și Troparele Învierii ca un strigăt de bucurie și ca un triumf al binelui împotriva răului, al vieții asupra morții, al dreptății asupra păcatului, al luminii asupra întunericului. Învierea lui Isus umple toate inimile de lumină și de bucurie creștine.

Versurile „Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând” au o semnificație, o măreție și o profunzime nemaîntâlnite cu alte ocazii. Patimile, Moartea și Învierea Domnului Isus au sfârșit ferecăturile iadului, au adus abolirea păcatului adamic, biruința vieții asupra morții și triumful luminii și al adevărului, ele deschid calea spre mântuire, spre fericirea veșnică. Tot ele scot în relief libertatea suverană a Fiului lui Dumnezeu care de bunăvoie acceptă Patimile și Moartea ca jertfă adusă Tatălui pentru mântuirea oamenilor. Femeile mironosițe aflând de la înger despre Învierea Domnului, aleargă „cu frică și cu bucurie mare” să ducă vestea ucenicilor și lui Petru. Isus le-a întâmpinat zicând: „Bucurați-vă!” Cauza bucuriei noastre în Înviere, constă în înlăturarea morții ca sfârșit al vieții și deschiderea orizontului spre eternitate. Moartea a fost biruită în propriul său locaș, numit Șeol. Prin moartea trupului noi dobândim viața veșnică a sufletului. Însă, Noaptea Pascală a învierii trece prin cea a agoniei și a mormântului, prin Jertfă și Cruce.

Isus a Înviat în ziua întâi a săptămânii, care în cronologia creației este considerată: „Ziua a opta. Însă, pentru noi, o zi nouă s-a ridicat: ziua Învierii lui Cristos. Ziua a șaptea încheie prima creație. Cea de-a opta zii începe noua creație. În felul acesta, lucrarea creației culminează în lucrarea mai măreață, a răscumpărării. Prima creație își află sensul și apogeul în noua creație în Cristos, care o întrece în strălucire pe cea dintâi”. (1)

Învierea Domnului este legată de sărbătorile pascale la evrei. Cuvântul paști sau paște provin din ebraicul pesach și înseamnă „a trece pe lângă”. Sărbătoarea pesach a existat înainte de venirea lui Isus. Așezarea Paștelor sau pesach-ul a avut loc, prima dată, în jurul anului 1400 î C. Atunci poporul lui Israel a sărbătorit ieșirea din robia egipteană sub conducerea lui Moise. Sărbătoarea pesach, era marcată de junghierea unui miel și consumarea de azimă timp de șapte zile. La așezarea Paștelor la evrei, mielul era jertfă adusă Domnului. Carnea mielului trebuia consumată în noaptea aceia, friptă la foc, iar cu sângele lui s-au însemnat casele israelienilor la „amândoi ușorii și pragul cel de sus al ușii” (Ex. 12,7), pentru ca „pierzătorul” să treacă pe lângă casele lor și astfel să fie ocoliți de pedeapsa abătută asupra egiptenilor prin care erau loviți cu moar-

tea fiecare din întâiul născut al oamenilor și al dobitoacelor. Sărbătoarea azimelor este aniversarea scoaterii izraeliților din robia egipteană.

Dumnezeu a reînnoit legământul cu izraeliții trimițând de data aceasta pe însuși Fiul Său, pe Isus – Mesia. Paștele Domnului prefigurează trecerea noastră desăvârșită de la pământ la Cer și de la moarte la viață prin intermediul Jertfelor și a Crucii lui Isus. Noul legământ se adresează tuturor popoarelor care vor să primească iertarea păcatelor. Dacă sângele mielului veterotestamentar a contribuit la eliberarea israelienilor din robia egiptenilor, Sângele lui Isus vărsat pe Cruce a răscumpărat pe om din robia păcatului și din gheara morții veșnice. Înainte de Patimi, la Cina cea de Taină, Isus a instituit sărbătoarea Paștelui după Legea nouă prin orânduirea Sfintelor Taine ale Euharistiei și Preoției, în Cenacolul din Ierusalim.

Azi sărbătoarea Paștelui aduce o mare bucurie în inimile tuturor creștinilor. Învierea Domnului este temelia întregii creștinătăți. „Și dacă Cristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră” (1Co.15,14). Evanghelia, vestea cea bună, se concretizează în vestea Învierii lui Isus, om și Dumnezeu, iar noi ne împărtășim de viața deplină a umanității lui în Dumnezeu. Învierea Domnului a deschis porțile raiului ferecate de păcat și a zdrobit, pentru totdeauna, ferecăturile și puterea morții. Ea este totodată Sărbătoarea iertării și a marii iubiri a lui Dumnezeu față de creația Sa, omul. „Să iertăm totul pentru înviere”. Isus, Soarele dreptății, și Lumina Învierii străbat până și în întunericul de nepătruns până acum, întunericul morții veșnice generat de păcat.

Paștele Domnului sunt, în același timp, și o sărbătoare a speranței, care acum are un temei solid, mântuirea sufletelor. Sufletul omului este destinat nemuririi, dar aceasta nu se poate realiza fără jertfă. Jertfa supremă este Isus, care de bunăvoie a acceptat Patimile și Moartea, luând asupra Sa povara păcatului întregii omeniri, obținând grația divină. Legea morală își găsește în Patimile și Învierea Domnului Isus plinătatea și unitatea de credință creștină, iar în persoana lui Isus Înviat, calea spre desăvârșire.

Biserica noastră Greco-Catolică, preluând ritul oriental, pentru a ne aduce aminte de Patimile și Crucea lui Isus, chiar și în momente de mare bucurie și înălțare sufletească, și pentru ca noi să nu-L răstignim a doua oară, a orânduit ca Slujba de Înviere să înceapă cu o adaptare a textului din Psalmul 67, versetele 1-3, astfel: „Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața lui cei ce-L urăsc pe Dânsul; Precum se risipește fumul să se risipească, precum se topește ceara de fața focului; Așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar dreptii să se ve-

(continuare în pag. 6)

Înființarea reuniunii mariane în parohia Cizer, Sălaj

La sărbătoarea Bunei Vestiri, Parohia Cizer, din Protopopiatul Zalău, s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare. Această zi minunată a început cu celebrarea Sfintei Liturghii în capela din localitate cu hramul «Toți Sfinții». În cuvântul său de învățătură, părintele paroh Ioan Grad a scos în evidență acceptarea planului lui Dumnezeu de a mântui lumea prin vizita arhanghelului Gavril la Sfânta Fecioară Maria. Credincioșii au participat activ la celebrarea liturgică, primind Taina Spovedaniei și mai apoi unindu-se cu Trupul și Sângele Domnului prin Taina Euharistiei.

După acest moment înălțător, credincioșii au mers la casele lor rămânând uniți în rugăciune, iar spre seară s-au readunat în capelă pentru a celebra rugăciunea Acatistul Maicii Domnului. În cadrul acestei rugăciuni 10 credincioși au răspuns chemării Maicii noastre. Isus Christos Mântuitorul a venit în mijlocul nostru prin Sfânta Fecioară Maria, astfel prin ea și noi să ajungem la El.

Cei prezenți care au făcut acest pas, au primit o medalie cu Fecioara Maria, un rozar, o diplomă de amintire și o biblie ca amintire din partea Biroului Pastoral al eparhiei noastre.

Reuniunea Mariană poartă numele: «Maica celor întristați», iar pe steagul Marian, s-a pus icoana Fecioarei Maria cu Pruncul, de la Mănăstirea Nicula, a bisericii noastre.

La sfârșitul acestui moment s-au cântat imnurile mariane, «Sub steagul tău Marie» și «Ceata creștinilor» fiind luați și noi sub mantia sa ocrotitoare prin acel steag cu chipul ei.

Această zi binecuvântată pentru parohia noastră a fost încheiată cu o rugăciune de mulțumire și de cerere adresată Stăpânei noastre: Stăpână, primește rugăciunile nevrednicilor robilor tăi, și ne apără pe noi din toată nevoia și necazul. Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzește-ne pe noi sub sfânt acoperământul tău. Amin!

Gabriela Bogdana GRAD

Bucuria Învierii...

(urmare din pag. 5)

selească; Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa”. Acest text ca și textul original al psalmului de mai sus relevă, printre altele, blestemul Domnului ca o invocație, cu rol de sancțiune, prin care se invocă mânia divinității asupra păcătoșilor. Însă, peste toate acestea se așterne speranța, bucuria și veselia zilei „pe care a făcut-o Domnul”.

„Sfânta Maică Biserica socotește de datoria ei să celebreze printr-o comemorare sacră, în anumite zile din cursul anului, opera mântuitoare a Mirelui său divin. În fiecare săptămână, în ziua pe care a numit-o duminică, ea sărbătorește Învierea Domnului, pe care, o dată pe an, o celebrează împreună cu fericita lui pătimire, prin marea solemnitate a Paștelui”. (2) „Dies dominica”; „Ziua Domnului”, este speranța nouă în care viața noastră este binecuvântată prin moartea și învierea lui Isus. „Ea aduce la împlinire, în Paștele lui Cristos adevărul spiritual al sabatului și vestește odihna veșnică a omului în Dumnezeu”. (3) Creștinii de pretutindeni prin viața lor de imitare a lui Cristos, grăbesc venirea Împărăției lui Dumnezeu, a adevărului, a dreptății și a păcii. Unindu-ne cu jertfa mântuitoare și cu învierea biruitoare ale lui Isus, putem face din viața

noastră o adevărată jertfă pentru Dumnezeu cântând și lăudând, cu bucurie, pe Domnul din toată inima: cântați lui Dumnezeu, cântați numelui Lui, dați mărire laude Lui, gătiți calea Celui ce ne ajută să străbătem arșița dogoritoare și pustiul din sufletele noastre, a Celui care ne întărește pentru a înfrunta valurile involburate ale vieții și aduce liniștea și pacea lumii! „Celebrarea duminicilor a Zilei și a Euharistiei Domnului este centrul vieții Bisericești”. (4) Ea este aducere aminte și celebrează Misterul pascal. „Prin sângele Crucii sale, El a «nimicit ura în trupul său» (Ef.2,16), i-a împăcat pe oameni cu Dumnezeu și a făcut din Biserica Sa sacramentul unității neamului omenesc și al unirii lui cu Dumnezeu”. (5)

Deci, Învierea Domnului fiind cea mai mare sărbătoare a creștinătății, aduce o mare bucurie în inimile creștinilor: zâmbete pe fețele tuturor; stare de exaltare; splendoare și măreție spirituală; momente de înălțare sufletească; toate însoțite de creștinescul salut: Cristos a înviat! La acesta se răspunde cu dăruire și convingere: Adevărat că a înviat!

(1) CATEHISMUL BISERICII CATOLICE, ediția a III – a, 2003, 349; (2) Idem 1163; (3) Idem 2175; (4) Idem 2177; (5) Idem 2305.

PASTILA CREDINȚEI (XIII)

CREDINCIOȘENIA CREDINCIOASĂ, PUȚIN CREDINCIOASĂ ORI NECRE CREDINCIOASĂ

Am ajuns la acest titlu, care se vrea și este șocant, printr-o parafrază a unei rostiri augustinene. Sfântul Augustin, vorbind despre știință și neștiință, folosea expresia "Înțelegerea neînțelegătoare", spunând că neștiința prostului înseamnă ignoranța, iar neștiința savantă, acumularea de cunoștințe inutile.

Înainte de a ajunge la credincioșenia puțin credincioasă sau chiar necredincioasă, este bine să pilduim, optimiști, credincioșenia cea așteptată de Dumnezeu, "credincioșenia credincioasă", prin relatarea unor "întâmplări", "de la lume luate și la lume date".

O doamnă, să-i zicem din nou, doamna Unomo ajunge să cunoască necazul, durerea, umiliința unui prunc abandonat de părinți, crescut într-unul din acei "mamuți educaționali" – orfelinele anilor antedecembriști. Un ochi de sticlă "câștigat" în anii de orfelinat, un defect de motricitate a picioarelor și o minte înceată, "câștigată" și ea prin indiferența educațională, de sistem, a acelor vremi.

În anii postdecembriști, pruncul ajuns adolescent este apărut de răutățile împrejurului de aceeași doamnă Unomo, care mobilizează alte doamne și domni Unomo spre fapte de întrajutorare a acestui tânăr. Tânărul, primește sacramentul botezului prin intermediul familiei doamnei, care-i devin nași de botez. Aproape în fiecare Duminică, tânărul se întâlnește cu Dumnezeu la Sfintele Liturghii. După ce a terminat școala, în stil tras-împins, cu meditații (aproape zadarnice) și intervenții creștine, beneficiar a unei meserii pe care nu este în stare să o practice, tânărul ajutat de aceeași familie creștină prin repetate intervenții la Protecția Copilului este acceptat, la o fundație creștină din Oradea. Ajunge muncitor la o fabrică de încălțăminte, devine oarecum independent, pe picioarele lui, cum s-ar zice se întreține singur din leafa primită. Este consiliat, în continuare de familia doamnei Unomo.

Dragă cititorule am prezentat acest crâmpei de viață reală, pentru a ilustra credincioșenia credincioasă practică de niște credincioși. Aceasta împreună cu altele de acest fel îndreptățesc definiția credincioșeniei, din Dicționarul Biblic, care ne spune despre credincioșenie că înseamnă "a umbla în credință". Dincolo de "dorința fundamentală de a avea o atitudine corectă față de Dumnezeu", a "umbla în credință" înseamnă fapte pioase, "bunătatea etică" practică, nu doar invocată.

Există, însă, situații de viață în care credincioșenia credincioasă, nu este evidentă și nici

percepută în culori luminoase. Există o credincioșenie credincioasă, severă, dură, greu de digerat, confundabilă cu neiertătarea ori chiar cu pedeapsă răzbunătoare, două forme ale "credincioșeniei necredincioase".

Ne întoarcem, din nou, la viața noastră cea de toate zilele pentru încă o relatare.

Un partener social – în cadrul unei familii ori comunități bisericești – greșește, fără voie, dar mai ales cu voie, practicând neascultare, indiferența față de părerile partenerilor sociali, ba chiar ascunderea faptelor în fața celor apropiați. Făptuiește greșeala de a nesocoti sfatul ori controlul social. Față de această situație care ilustrează ceea ce am numit "credincioșenie, puțin credincioasă" îmbrăcată în veșmintele unor practici religioase comune (rugăciune, participarea la Sfintele Liturghii etc.), partenerii sociali pot adopta diferite alternative comportamentale. O alternativă ar fi "închiderea ochilor" sau "ne facem că nu vedem". Această falsă soluție este bine primită de cel ce greșește, dar efectul este dezastruos în momentul de "tăiere" a nodului gordian, existențial. Singurătatea în care rămâne, la momentul adevărului, nu este singurătatea alergătorului de cursă lungă, deși trăiește cu această părere. Este singurătatea abandonului cursei. Pe de altă parte această pseudo-soluție îl prăbușește, pe cel care a ales-o (partenerul social care intervine) în același gol spiritual pe care noi l-am numit "credincioșenie, puțin credincioasă". Rezultatul este că apar două credincioșenii slabe, una pornind din cealaltă.

De asemenea o alternativă, puțin credincioasă este a transferării vinovăției, a cauzelor greșelilor, împrejurului. Această atitudine este numită în psihologie "eroarea fundamentală de atribuire". Atribuim, cu destulă ușurință și multă nesocotință sau chiar impertinență vinovăția pentru eșecurile ori greșelile noastre, celor din jur. Părinții sunt "de vină"? pentru o mulțime de neajunsuri trupești ori comportamentale ale adolescenților, pentru că în copilărie trebuia să ... să ... să ...! De proasta gestionare a profesiei, carierei, a bunei stări a familiei, sunt de foarte multe ori învinovați colegii, prietenii, responsabili sociali etc.

Credulitatea partenerului ori partenerilor, celor din jur, nu este o dovadă a încrederii. Este și această o formă a "credincioșenie, puțin credincioasă". O încredere necontrolată de o analiză lucidă, dreaptă, este dezastruoasă pentru cel ce a greșit și în același timp generatoare de remușcări dureroase, tardive pentru partenerul credul.

Recitind exemplele pentru "credincioșenie, puțin credincioasă", am fost cuprins de îndoieli, prove-

Vizită Pastorală în Parohia Valcău de Jos

Duminica a doua din Postul Mare o fost un prilej de mare bucurie pentru comunitatea greco-catolică din Valcău de Jos, păstorită de părintele George-Nicolae Chiș, dar și pentru credincioșii care însoțiți de păstorii lor au venit din Parohiile Protopopiatului Șimleu Silvaniei. La acest eveniment care a marcat 10 ani de la sfințirea Bisericii și totodată și hramul Parohiei „Bunavestire”, a fost prezent și Preasfinția Sa Virgil Bercea, părintele protopop al Silvaniei, Nicolae Bodea, părintele protopop de Oradea, Bubo Gavril, care este și fiu al satului.

Sfânta Liturghie a început la orele 10.30, iar răspunsurile au fost date de un grup de femei din Parohia Plopiș. În cuvântul de învățătură, Preasfințitul Virgil a vorbit despre importanța Sacramentului Spovedaniei în acest timp de post pe care îl petrecem, subliniind cât este de important și de necesar să ne apropiem de momentul pascal cu sufletul curat.

La finalul Sfintei Liturghii, părintele George a mulțumit tuturor celor prezenți pentru participare, fiind cu toții invitați la agapa frățească pregătită de comunitatea din Valcău.

Preasfinția Sa Virgil, vizitat mai apoi Biserica din Valcău de Sus, aflată în construcție, unde s-a rugat ca Maica Sfântă să îi ajute pe credincioși să ducă la bun sfârșit această lucrare, mai apoi poposind câteva momente la casa unde locuiește preotul paroh, unde Preasfinția Sa l-a încurajat pe părintele George în misiunea pastorală pe care o are.

Biroul de presă

PASTILA CREDINȚEI...

(urmare din pag. 7)

nite din suspiciunea abuzului de indulgență.

La o analiză mai atentă, profundă, realizăm că hotarul dintre ”credincioșenia, puțin credincioasă” și ”credincioșenia necredincioasă” este greu de trasat. O graniță tranzitată, dintr-o parte în alta, cu prea multă ușurință, cu sau fără strategii marcatoare, de cele mai multe ori cu o mare doză de inconștiență!

Oare poate fi numită credincioșenie, fapta prin care un creștin pervertește, induce în greșală și păcat, pe cei care au încredere nemăsurată, credulitate ori ignoranță?. Pe de altă parte, aproape în aceeași situație este și cel care cu o blândețe rău făcătoare interpretează unilateral afirmația Sfântului evanghelist Matei, care spune ”e inevitabil, să existe ocazii de păcat” uitând ce se spune mai departe: ”dar vai de omul care dă ocazii de păcat” (Matei, XVIII, 6-7).

Încercând să construim o parabolă, ne gândim la o barcă ce se îndreaptă și apoi traversează apele tulburi ale păcatului. Cei din barcă gândesc și spun, după această nefastă călătorie: ”am fost în aceeași barcă dar nu eu am fost la cârmă”. Privitorii din jur, ori poate chiar barcagiul vor arăta cu degetul spunând: ”De ce ai dormit în barcă? De ce nu ai fost atent? De ce nu ai părăsit barca încercând să înoți spre apele cele curate?”

Iată cele două entități: barcagiul care ”dă ocazie de păcat” și ”pasagerii” bărcii care participă la păcat, de cele mai multe ori inconștienți. Două entități

creștine, care în general, de cele mai multe ori ”umblă în credință” – rugăciuni, participă la Sfânta Liturghie, dau dovadă de multe ori de ”bunătate etică” și chiar fac fapte pioase. Și totuși, o entitate practică o credincioșenie necredincioasă (barcagiul), iar cealaltă ajunge în situația de a prezenta o ”credincioșenie mai puțin credincioasă”.

În acest punct al meditației noastre, poate, am putea încerca un fel de concluzionare.

Cel care practică rugăciunea, în stil de stereotip creștin, împlinește aproape toate gesturile credincioșeniei, dar în tot acest timp fură din avutul material ori sufletească al aproapelui, persoană fizică ori organizație comunitară, manifestă o credincioșenie de glazură, de publicitate ieftină, care nu face parte din ceea ce am numit ”credincioșenie credincioasă”.

Într-unul din textele din ”Micul Catehism Catolic de la Fulda” (Editura Remesianul – Munster 1990) ni se spune ”Ce trebuie să facă aceia, care au lezat trupestă sau sufletește dreptul aproapelui?”.

Răspunsul este cel previzibil, practicat în zona luminoasă a istoriei creștinismului, și anume: ”trebuie să repare cât mai repede și cât poate mai bine răul pe care l-a cauzat, să se roage, să suplinească prin exemplul bun și ajutor”.

Același lucru – spunem noi – trebuie să facă și cei ce au cauzat ”inducerea în păcat”, să-și continue – adăugăm noi – înzecit, însutit credincioșenia cea credincioasă.

Marșul pentru viață - Oradea

Reprezentanții Bisericilor creștine, autoritățile locale și locuitorii Oradei s-au adunat astăzi pentru a spune un DA vieții.

În acest tema Marșului a fost: „Pentru viață, pentru femeie, pentru familie”, dorind prin acesta a se transmite un mesaj și anume acela că binele femeii însărcinate nu este opus binelui copilului pe care îl poartă, ci se construiesc unul pe altul, și că familia și societatea au de câștigat dacă sprijină femeile în perioada de sarcină, în general, și femeile aflate în criză de sarcină, în particular.

În apărarea vieții au luat cuvântul Preasfinția Sa Episcop Virgil Bercea din partea Episcopiei Greco-Catolică, de Oradea, Preasfinția Sa Episcop Sofronie Drincec din partea Episcopiei Ortodoxe de Oradea, Pastor Cornel Caba - Vicepreședinte al Federației Bisericilor Creștine Autonome din Români, Pastor Radu Pavel - Comunitatea Penticostală din Oradea, Pastor Viorel Ile - Comunitatea Baptistă din Oradea, doamna Florica Cherecheș - Europarlamentar al României, doamna

Anca Sas - purtător de cuvânt al Primăriei, consilier al Primarului Municipiului Oradea, domnul inginer Huszar Istvan - Viceprimar al Primăriei Municipiului Oradea precum și membrii comitetului de organizare al Marșului pentru viață.

Viața este un dar de la Dumnezeu, de aceea trebuie apărată!

Biroul de presă

Marșul pentru viață - Șimleu Silvaniei

Pentru prima dată la Șimleu Silvaniei a avut loc Marșul pentru viață, precum în alte sute de localități din întreaga țară și din Republica Moldova.

Întâlnirea a început cu orele 11.00 în Parcul Central al orașului, unde credincioșii sau adunat alături de păstorii lor sufletești și de alți oameni de bună credință pentru a exprima opțiunea pentru viață, pentru femeie, pentru familie.

Marșul pentru viață a continuat pe străzile orașului până în fața Bisericii Greco-Catolice „Sfânta Treime”, unde s-au înălțat rugăciuni și s-au ținut discursuri de către reprezentanții Bisericilor și autorităților locale.

Marșul a fost organizat sub egida Primăriei Șimleu Silvaniei.

Biroul de presă

Marșul pentru viață – Zalău

Un număr important de zălăuani, creștini aparținând aproape tuturor bisericilor din oraș, au participat și anul acesta la cea de-a doua ediție a „Marșului pentru Viață”, eveniment ce și-a propus a sensibiliza din nou populația orașului Zalău asupra necesității promovării vieții, a stopării avorturilor, a încurajării și susținerii familiei tradiționale și a valorilor creștine ale acesteia cu privire la viață.

Pe platoul din fața Prefecturii Sălaj, acolo unde a fost instalată și o scenă, au avut loc discursurile oficiale ale reprezentanților Primăriei Zalău, a Prefecturii Sălaj, a Crucii Roșii Sălaj, a Bise-

ricilor Greco-Catolice, Ortodoxe și Baptiste din Zalău, intercalate cu momente artistice susținute de copiii de la grădinița „Preasfânta Inimă a lui Isus” și de grupul „Sfânta Parascheva” de la Catedrala Ortodoxă din Zalău.

Ca și anul trecut, în săptămâna anterioară Marșului, a fost organizat un eveniment dedicat în special tinerilor, care au avut posibilitatea de data aceasta să găsească răspunsuri cu privire la problemele legate de viață și de relații, pe parcursul unei conferințe interactive, cu invitații speciali: Dan și Iulia Călinescu din Cluj Napoca.

Anul acesta Marșul pentru Viață a fost organizat de Asociația Famisaj de pe lângă Biserica Greco-Catolică „Sfânta Familie”, împreună cu un comitet de organizare format de reprezentanți ai mai multor culte din Zalău, cu susținerea și implicarea Primăriei Zalău, a Consiliului Județean Sălaj și a Consiliului de Cultură și Artă Sălaj.

Biroul de presă

Noapte de Veghe la Șimleu Silvaniei

Peste 500 de credincioși din aproape toată Transilvania și aproximativ 10 preoți au participat în noaptea de vineri spre sâmbătă, 18-19 martie, la noaptea de Veghe desfășurată la Biserica Greco-Catolică „Sfânta Treime” din Șimleu Silvaniei.

Această noapte de Veghe, devenită deja o tradiție în Biserica Greco-Catolică, constă într-un program continuu de rugăciune ce se desfășoară pe parcursul unei nopți.

Tema din acest an a fost „Milostivirea Divină și Sfântul Iosif”, iar motto-ul - „Fiți milostivi precum Tatăl vostru Cel ceresc milostiv este!”. Din programul de rugăciune desfășurat în acest an amintim Sfânta Liturghie Greco-Catolică și Romano-Catolică, Calea Sfintei Cruci, Paraclisul și Acatistul Maicii Domnului, Rozariul de durere și de mărire și Adorația Euharistică.

Preasfinția Sa Virgil Bercea a decretat Biserica din Șimleu, alături de Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea, una dintre bisericile unde se poate obține indulgența plenară, intrând pe Poarta Sfântă și

împlinind ceremonialul recomandat de Papa Francisc, ceremonial care a fost făcut împreună cu toți participanții prezenți la eveniment.

Ioana GALE, www.salajulpursisimplu.ro

Reculegere spirituală la Beiuș

Credincioși din Parohia „Sfinții Trei Ierarhi” Beiuș, alături de enoriași și preoți din alte parohii ale Protopopiatului de Beiuș, precum Ștei și Drăgoțeni, au participat la Reculegerea Spirituală tradițională din Postul Mare, care a avut loc vineri, 1 aprilie 2016. Comuniunea spirituală a fost organizată la nivel protopopial și cu aportul asociațiilor religioase: Reuniunea Mariană și AGRU.

Reflecțiile au avut ca suport texte biblice și magisteriale cu tema actuală a milostivirii divine. Surorile Ana și Hanny, din Congregația „Surorilor Misionare ale Inimii lui Isus”, au readus, prin cuvânt și imagini, în fața ochilor sufletești această modalitate divină de a trăi iubirea între oameni. A fi milostiv este o atitudine constantă și inerentă acțiunilor lui Isus, o atitudine care obligatoriu trebuie să caracterizeze și întreaga noastră ființă, inimă și rațiune, altfel omul se trădează pe sine.

Reculegerea s-a încheiat cu celebrarea devoțiunii „Calea Crucii”, retrăire a milostivirii divine asumate „până la sfârșit”(In 13,1).

Biroul de presă al Protopopiatului Beiuș

Scrisoare de mulțumire

Caritas Eparhial Oradea, în luna Martie 2016 a fost vizitată de parohia Greco-Catolică Suplacul de Barcău, împreună cu părintele paroh, care și-au deschis inimile către săracii pe care Asociația îi ajută. Astfel parohia a donat Caritasului mai multe alimente de bază: 62 kg Făină, 76 l Ulei, 29 kg Orez, 10 kg Fasole Boabe, 6 kg Mazăre Boabe, 6

kg Fasole Galbenă, 28 kg Zahăr, 6 l Oțet, 47 kg Macaroane, 6 l Suc, 2 l Suc)

Dorim să mulțumim credincioșilor care au avut această intenție și dorință de a ajuta familiile aflate în dificultate și pe beneficiarii Cantinelor Sociale.

Vă mulțumim pentru încrederea cu care ne sunteți alături, fie ca Bunul Dumnezeu să vă întoarcă însutit.

Pr. Vasile ȘOPTEA, Președinte

„CE TRISTEȚE ECUMENICĂ!”

Preasfinția Sa Virgil Bercea a oferit portalului de știri Settimana News (<http://www.settimananews.it>) un interviu despre apropiatul Sinod pan-ortodox. Vă oferim în continuare acest interviu realizat de Francesco Strazzari

Preasfinția Voastră, aveți contact cu Biserica Ortodoxă, care se pregătește pentru sfântul și marele Sinod din iunie, ce aer se respiră? Ce gândesc greco-catolicii despre acest Sinod pan-ortodox? Dumneavoastră ce părere aveți? data Sfințelor Paști, de exemplu, nici nu va fi discutată.

„Eu sunt a lui Pavel, eu sunt a lui Apollo, eu sunt a lui Chefa, eu sunt a lui Cristos!” (1 Corinteni 1, 12). Anul Domnului 2016: 27 martie, Paștele latin; 1 mai, Paștele bizantin. Cinci săptămâni diferență între Sărbătoarea Învierii Domnului în rit latin și Sărbătoarea Învierii Domnului în rit bizantin. Scandalos! Și îndată ne vine întrebarea: eu al cui sunt? Ne numim creștini, dar suntem cu adevărat ai lui Cristos? „A fost oare împărțit Cristos?” – se întreabă Sfântul Pavel ... Și noi cum răspundem? Cu sărbători separate, gestionate independent, fiecare Biserică pe cont propriu?

În acest context de mari încercări la nivel internațional, unde suntem noi creștinii ca și purtători ai celei mai mari forțe a lumii, forța dragostei? Unde? Vedem ce se întâmplă în lume: Paris, Bruxelles, Pakistan, Siria, Nigeria, Sudanul de Sud ... și noi, creștini divizați, etalăm două sărbători a Paștilor, două sărbători de Crăciun ... Nu suntem capabili să dăm mărturie comună de iubire în aceste timpuri de divizare, ură, războaie?

Papa Francisc la Ierusalim, acum câțiva ani, insista asupra urgenței de a ajunge la celebrarea împreună a Sfințelor Paști. În acest an înaintea întâlnirii de la Havana a Papei Francisc cu Patriarhul Kirill, acesta din urmă, într-o conferință de presă anunța faptul că, sfântul și marele Sinod ortodox, prevăzut la sfârșitul lunii iunie în Creta, nu v-a vorbi, „din respect față de diversele tradiții ortodoxe”, despre data Paștelui. Acestea sunt cuvintele Patriarhului. Ce durere! Papa care vorbește de o dată comună și Patriarhul care vorbește de „respectul față de tradiții”.

Și așa, trimitem „la calendele grecești” celebrarea la aceeași dată a Paștelui și mărturia noastră comună, a noastră a creștinilor în fața lumii. Ce tristețe! Îndrăznesc a spune: ce rușine!

În ceea ce privește Sinodul pan-ortodox ce ne spuneți?

În România se vorbește puțin despre sfântul Sinod pan-ortodox. Câte o știre pe „Basilica” (Basilica.ro), portalul de știri a Patriarhiei române. În ultimele zile, cu ocazia întâlnirii secretariatului Sinodului la Chambésy,

câteva știri și pe portalurile catolice, cam la același nivel și număr cu cele ortodoxe. Lumea, credincioșii, știu foarte puțin sau nimic, ziarele și televiziunile publice au vorbit ceva în timpul întâlnirii responsabililor Bisericilor Ortodoxe la Chambésy. În ultimul timp, nimic. Sinodul și pregătirea acestuia nu fac știri în România. Știm noi, clerul ortodox sau catolic, Facultățile noastre de Teologie, data și locul întâlnirii din câte un comunicat de presă. Dar, în rândul poporului nici o mișcare, nu se știe nimic, nu sunt pregătiri, nici reflecții, din păcate. În Biserică se respiră numai tradiția. Apoi sunt unele voci foarte critice în ceea ce privește Sinodul și întâlnirea Patriarhului Kirill cu Papa Francisc. Zboară anateme împotriva Bisericii Catolice și împotriva Papei Francisc.

Ce se așteaptă de la acest sfânt și mare Sinod?

Îi mulțumim lui Dumnezeu că s-a ajuns la acest moment al întrunirii marelui Sinod pan-ortodox. Cu siguranță există multe personalități ale lumii ortodoxe care înțeleg sensul profund și profetic al acestei întruniri a Bisericilor ortodoxe. Întâlnirea în sine este de salutat, și cred mult în suflul Spiritului Sfânt, în ceea ce privește relațiile viitoare în interiorul Bisericilor ortodoxe, între Bisericile Ortodoxe și cea Catolică, dar și în ceea ce privește maniera în care Bisericile Ortodoxe privesc pe greco-catolici. Este inutil din partea mea să mă aventurez în alte considerații, prefer să însoțesc marele Sinod ortodox cu rugăciunea de fiecare zi. În final, suntem cu toții ai lui Cristos!

Biroul de presă

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2016

MAI

Universală: Pentru ca în toate țările din lume femeile să fie onorate și respectate și să fie valorizată contribuția lor socială de care nu se poate face abstracție.

Pentru evanghelizare: Pentru ca să se răspândească în familii, comunități și grupuri practica de a se ruga sfântul Rozariu pentru evanghelizare și pentru pace.

Întâlnirea tinerilor din Protopopiatul de Oradea

Sâmbăta trecută, în Vadu Crișului a avut loc o întâlnire a tinerilor din Protopopiatul de Oradea, la care au luat parte mai bine de patruzeci de participanți.

Întâlnirea a început cu celebrarea Sfintei Liturghii la Parohia Vadu Crișului, care a fost animată de grupul de tineri ai Oratoriului „Maria Imaculată”, însoțiți de părintele Traian Dobrăță.

Părintele paroh, Vasile Țânțaș, a vorbit în cuvântul său de învățătură despre importanța întâlnirii cu Isus în Euharistie. Părintele protopop, Gavril Buboi, a întărit mesajul și a vorbit despre problema poruncilor în Milostivirea Divină.

Restul evenimentelor au avut loc pe terenul de sport din localitatea Vadu Crișului, unde participanții au servit prânzul și au avut ocazia să schimbe impresii cu restul participanților și cu gazdele care au pregătit masa, prin bunăvoința părintelui paroh și a familiei sale.

A urmat cateheza, ținută de părintele Eduard Fischer, care a vorbit despre importanța Milostivirii Divine în diferite situații prin care trec tinerii, dar și despre împărtășirea ei cu ceilalți. Părintele a făcut o comparație foarte bună între hrana trupească și cea spirituală, care este Sfânta Euharistie, mai precis, Cristos. El este apogeul Milostivirii lui Dumnezeu, a spus părintele.

După cateheză, tinerii au discutat în grupuri restrânse, moderate de preoți, despre milostivire și posi-

bilitățile prin care cineva poate fi milostiv în viața de zi cu zi. Concluziile tinerilor au fost diverse: de la ajutarea persoanelor nevoiașе de pe stradă, până la ajutarea unor persoane accidentate sau a cunoscuților care suferă de diferite boli. Milostivirea pe care o primim noi de la Dumnezeu o putem arăta și altora sub diferite forme, luând parte la rândul nostru la transmiterea ei.

Întâlnirea s-a încheiat cu o drumeție de mai bine de o oră la peștera Vadu Crișului sau cu jocuri și cântece pe terenul de sport.

În viitor, sperăm ca aceste exerciții spirituale să ia amploare și să participe cât mai mulți tineri din diferite parohii.

Bianca DACIN

Exerciții spirituale pentru tinerii din Zalău

Parohiile greco-catolice „Sfânta Familie” și „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Zalău, împreună cu surorile ordinului călugăresc „Sfânta Inimă A Lui Isus”, au organizat la sfârșitul săptămânii tabăra anuală de „exerciții spirituale” din Postul Mare, la care au participat 30 de copii și tineri cu vârste între 13 și 30 de ani.

După obiceiul ca aceste tabere să fie organizate în locuri cât mai liniștite și mai îndepărtate de tumultul vieții cotidiene, pentru a oferi cadrul propice de meditație spirituală, organizatorii au ales pensiunea Colț de Rai de pe Meseș și s-au arătat deosebit de încântați că participanții au avut aici la dispoziție și Capela Sfântul Mare Mucenic Gheorghe pentru programul de rugăciune. Ieri dimineață, participanții au fost prezenți și la liturghia săvârșită la capela de la Colț de Rai de părintele Eugen Jurca din Timișoara.

Eugen Jurca - preot și doctor în psihologie - a fost cel care s-a ocupat de instruirea spirituală a tinerilor prin expuneri pe tematica aparte abordată – „Discernământul și alegerile în viață” - și a răspuns la întrebările tinerilor legate de alegerea profesiei, de relaționarea cu părinții și despre identitatea ca individ, după cum ne spune părintele Ciprian Robotin, vicar la Parohia „Sfânta Familie” din Zalău.

www.graiulsalajului.ro

Pelerinaj în Polonia

Reuniunea Mariană Eparhială, prin persoana doamnei Florica Omilescu, vicepreședintă, a organizat un pelerinaj în Polonia, în perioada 1-3 aprilie 2016, cu un grup de pelerini format din 71 de credincioși, aparținând Catedralei Sfântul Nicolae, Mănăstirii Maica Domnului, Bisericii Sfântul Gheorghe Olosig, a Bisericilor din Sântandrei, Zalău precum și din Șumal, aparținând protopopiatului Șimleul Silvaniei. Sub îndrumarea părintelui spiritual Alin Arendaș din Oradea, care a fost un exemplu de dăruire preoțească, am oferit, pe toată durata pelerinajului nostru, foarte multe rugăciuni și cântece Lui Isus și Maicii Sfinte. N-au lipsit devoțiunile pentru prima vinere și sâmbătă din lună.

În ziua de 1 aprilie, la Wadowice, am participat la sfânta liturghie în Biserica, unde a fost botezat sfântul papă Ioan Paul al II-lea. La Casa Memorială, aflată la doar câțiva metri de biserică, am avut o „întâlnire” emoționantă cu sfântul și iubitul nostru papă, care la 2 aprilie ac, a împlinit 11 ani de la învierea lui pentru Cer, de unde ne veghează în continuare și mijlocește pentru noi.

În 2 aprilie, ne-am aflat la Czestochowa, la Mănăstirea Jasna Gora, care începând din secolul al XV-lea este cel mai vizitat loc de pelerinaj din Europa Centrală și de Est. Aceasta adăpostește la loc de cinste într-o capelă a cărei pereți sunt căptușiți cu o mulțime de ex-vottouri, Icoana făcătoare de minuni, cunoscută sub numele de Madona Neagră, datorită culorii măslinii a feței Fecioarei Maria. Icoana este azi un simbol al Poloniei, se știe că este adusă din Rusia, dar trecutul ei este învăluit în mister. Tradiția spune că autorul ei este însuși Sfântul Evanghelist Luca, care a realizat-o pe o bucată de lemn de chiparos luată din casa în care a copilărit Isus. În spatele icoanei am venerat moaștele papei Ioan Paul al II-lea, iar Sfânta Liturghie am ținut-o în Capela Rozarului.

În 3 aprilie am sosit la Sanctuarul Milostivirii Dumnezeuști din Cracovia, unde am vizitat mormântul și capela sfintei Faustina, vizionara și mesagera Lui Isus în răspândirea mesajului Milostivirii Sale. Moaștele ei,

pe care le-am venerat și noi, se odihnesc sub celebra icoană dătătoare de haruri a Lui Isus, în care își arată Inima, de unde țâșnesc raze roșii și albe simbolizând Sângele și Apa, care le-a vărsat pentru noi, ce se regăsesc și în Sfânta Euharistie. Am trăit zile de mare har în acest An al Milostivirii în locul ales de Isus, pentru descoperirea celui mai profund mister al său. Prin Sfânta Faustina, Isus ne-a sugerat în afară de novena și rozarul Divinei Milostivirii și o sărbătoare a Milostivirii Sale, care în acest an a fost chiar în 3 aprilie, când ne-am unit și noi în rugăciune, împreună cu cei 250000 de pelerini din 40 de țări, la Sfânta Liturghie solemnă de la Sanctuarul Divinei Milostivirii, nu înainte de a trece prin Poarta Sfântă a Milostivirii. Au fost prezenți 460 de preoți și s-au făcut în această zi binecuvântată 55000 de împărtășanii. Au fost aici 125 corespondenți acreditați. La ora 15, Ora Milostivirii, ce marchează ora morții pe cruce a Mântuitorului nostru, ne-am rugat cu toții, într-un glas și o inimă, Rozarul Divinei Îndurări. Sora Elena din Congregația Ursulinelor, ce a activat mai mulți ani la noi în Oradea, ne-a însoțit ca și ghid la Jasna Gora și la Sanctuarul Divinei Milostivirii.

Silvia PANTIȘ

Numirea noului ambasador român la Roma

Președintele României, Klaus Iohannis, a aprobat propunerile pentru posturile de ambasadori în 19 țări. Printre persoanele numite ca și ambasadori se află și domnul George Gabriel Bologan pentru Ambasada Română de la Roma.

Domnia sa este consulul general de la Milano. Fost jurnalist pe lângă Sfântul Scaun, George Bologan a ajuns la Roma în 1996 cu o bursă la Colegiul Pontifical „Pio Romeno”. La Roma a studiat filosofia și teologia. Din 2010 este doctorand la Universitatea „Babeș-Bolyai”. Este diplomat din anul 2003. Înainte de numirea ca și consul general la Milano a fost atașat cultural și responsabil cu comunitatea românească la Ambasada României de la Roma.

Urăm domniei sale, George Gabriel Bologan, succes în noua misiune de reprezentant al României la Roma!

Biroul de presă

Înfrățire cu Diecezele de Matera, Acerenza, Melfi, Tricarico și Potenza

În perioada 18-21 martie 2016, o delegație a Eparhiei Greco-Catolice de Oradea, formată din Preasfinția Sa Virgil Bercea, părintele vicar general Olimpiu Todorean, părintele Paul Popa, părintele Eduard Roman și Dorin Ștefănuț, a mers în sudul Italiei, în regiunea Basilicata, pentru a-i întâlni pe responsabili cu pastorația tinerilor și pe episcopii acestei regiuni, răspunzând astfel invitației Părintelui Mimmo Beneventi, responsabil cu pastorația tinerilor. Scopul acestor întâlniri a fost o cunoaștere reciprocă pentru viitoare colaborări în vederea formării tinerilor.

Am avut posibilitatea de a ne cunoaște reciproc. Astfel, Preasfințitul Virgil a vorbit în întâlnirile noastre cu Monseniorul Salvatore Ligorio, episcop de Potenza, cu Monseniorul Vincenzo Orofino, episcop de Tricarico, și cu Monseniorul Gianfranco Todisco, episcop de Melfi, despre situația Bisericii Greco-Catolice actuale dar și despre suferințele trăite de biserica greco-catolică sub regimul comunist.

Preasfinția Sa Virgil a ținut o cateheză celor peste 700 de tineri, adunați în Dieceza de Acerenza, cu ocazia pregătirii Întâlnirii Mondiale de la Cracovia. Ceea ce a captat mai mult atenția tinerilor a fost mărturia de credință despre martiriul Bisericii Greco-Catolice din perioada comunistă, dar și dimensiunea activă pe care o are în societatea românească, în prezent.

Am cunoscut regiunea Basilicata cu frumoasele sale catedrale și prin acestea am ajuns să retrăim o perioadă a istoriei în care, de multe ori, un oraș sau un sat

se nășteau în jurul credinței reprezentată de o biserică sau o catedrală.

Vom avea bucuria ca în perioada 20 – 25 iulie 2016 să găzduim, la Oradea, 120 de tineri italieni din regiune Basilicata, cu care ne vom pregăti pentru Zilele Mondiale ale Tineretului de la Cracovia.

Am fost primiți cu căldură și ne-am simțit ca acasă, pentru că „oriunde am fi în lume, în Biserică suntem acasă” (P.S. Virgil Bercea). Pentru acest lucru dorim să mulțumim lui don Mimmo, episcopilor care ne-au primit cu atâta căldură, tinerilor și credincioșilor, dar și bunului Dumnezeu pentru această frumoasă experiență.

Biroul Pastoral

Întâlnirea responsabililor pentru tineret

Preoții catolici responsabili pentru tineret și referenții laici de tineret a diferitelor dieceze și eparhii catolice din România s-au întâlnit, în perioada 4-6 aprilie a.c., în casa comunitară „Helga Vinter” din Ardud-Vii. Gazda acestei întâlniri a fost Dieceza Romano Catolică de Satu Mare.

La inițiativa preotului responsabil pentru tineret în cadrul Conferinței Episcopilor Catolici din România, Felix Roca, la întâlnire s-a discutat despre „vocea actualizată” a pastorației tinerilor, acele căi prin care tinerii pot fi azi atinși, și incluși în bucuria lui Cristos. În ziua de marți, Părintele Felix Roca a ținut o prezentare în legătură cu această temă, pornindu-și ideile de la gândurile Papei Francisc. Astfel a vorbit despre facilitarea sentimentului unității, respectiv importanța înțelegerii timpului în care trăim.

A urmat discuțiile pe grupuri, ca mai apoi gândurile să fie prezentate în plen. S-a accentuat perfecționarea prezenței online a Bisericii locale, stimularea tinerilor în spațiul virtual și sporirea întâlnirilor între tinerii de cele două rituri romano catolic și greco-catolic, pentru o înțelegere mai bună, pentru întărirea relațiilor dintre ei.

Un punct important al programului a fost prezenta-

rea făcută de domnul Cristian Tallian, medic primar, care a vorbit despre diferite tulburări din timpul copilăriei, respectiv adolescenței, dar și ajutorarea în aceste cazuri. Participanții la întâlnire au avut ocazia de a se întâlni cu Preasfințitul Eugen Schönberger, dar și cu Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcop responsabil pentru pastorația tinerilor în cadrul Conferinței Episcopilor Catolici din România.

<http://szatmariegyhazmegye.ro>

Academia Română - 150 de ani de la înființare

„Academia Română” este în sărbătoare ... Cel mai înalt for de cultură și știință din țară împlinește la 1 aprilie 150 de ani de la întemeiere.

Ne alăturăm bucuriei și spunem din inimă Academiei „LA MULTI ANI!”

Privit evenimentul, pentru mulți poate fi gândit ca un moment al bilanțului - pentru o aniversare, un lucru obișnuit, cerut. Privit însă ca o consemnare a instituțiilor și personalităților care au adus o contribuție esențială la progresul națiunii române, pe care Academia le are înscrise în istoria sa, Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică și personalitățile ei sunt bine întipărite acolo, sunt pentru eternitate. Este motivul pentru care, în cuvintele noastre, ne vom opri asupra raportului dintre Biserica Greco-Catolică și Academie.

Până să fie fondată și să poarte numele de „Academia Română” (1879) - cea mai prestigioasă instituție de cultură a întregului neam românesc - s-a trecut prin câteva etape. Inițial, ideea a fost a lui Ioan Maiorescu, tatăl lui Titu Maiorescu, absolvent al Blajului, care, în 1860, recomanda înființarea unei academii „care să concentreze activitatea erudiților români pentru cultura limbii și scrisul istoriei naționale”.

La 1 aprilie 1866, la propunerea lui Constantin Alexandru Rosetti, Locotenența Domnească a aprobat înființarea „Societății Literare Române”, după modelul academiilor occidentale, cu scopul de a stabili ortografia limbii române și de a redacta o gramatică și un dicționar.

Întemeietorii au fost nume prestigioase din toate ținuturile locuite de români, inclusiv Macedonia, veniți la București în acest scop: Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, Ion Heliade Rădulescu, Ion C. Massim, Constantin Alexandru Rosetti, August Treboniu Laurian, ardelean stabilit la București; un an mai târziu, Titu Maiorescu, Alexandru Roman, Iosif Hodoș și Ștefan Gonata. Din Ardeal a fost Blajul cu umașii Școlii Ardelene: Timotei Cipariu, eruditul canonic, istoric, lingvist și pedagog, membru în „Societatea Germană de Orientalistică” din Berlin, canonicul care avea una dintre cele mai bogate biblioteci de la noi, risipită în 1948, prin foc și apele Târnavei (cu excepția cărților date Clujului), la scoaterea în afara legii a Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică.

Părintele Timotei Cipariu era cunoscut și pentru marea lui dragoste față de cultură, pentru puterea de muncă și disciplină - a învățat singur douăsprezece limbi vechi și moderne.

Cu Timotei Cipariu a fost George Barițiu, istoricul, publicistul și întemeietorul presei românești din Transilvania, absolvent al „Institutului de Teologie” din Blaj. Constantin D. A. Sturdza îl caracteriza în cuvinte alese: „frunză între frunze, neobosit la muncă, neobosit la fapte, cu inima caldă și tare pentru tot ce privește neamul românesc”. Din Ardeal venea și Gavril

Munteanu.

În 1867, noua societate devine „Societatea Academică Română”, iar din 1879, printr-o lege specială, se numește „Academia Română”.

Din cauza unei epidemii de holeră, prima ședință a „Societății Literare Române”

a avut loc la 24 august/5 septembrie 1867. La această ședință a fost aleasă conducerea: președinte, Ion Heliade Rădulescu, vicepreședinte, Timotei Cipariu și secretar, August Treboniu Laurian. S-a stabilit statutul, structura secțiunilor și calitatea membrilor: titulari, corespondenți și onorifici, din țară și străinătate.

Alexandru Papiu Ilarian, fostul elev al lui Simion Bărnuțiu, a inaugurat discursul de recepție și a deschis seria acestor discursuri, care astăzi ne oferă o bogăție de gândire, sentimente și mesaje mereu actuale.

Discursul lui Alexandru Papiu Ilarian a fost închinat unuia dintre exponenții „Școlii Ardelene”, lui Gheorghe Șincai – „Viața și ideile lui Șincai din Șinca”. Comentatorul a fost George Barițiu. Cei doi bărbai ai Blajului, fii de preoți greco-catolici, au impresionat prin comunicarea sufletelor, prin profunzimea analizei și capacitatea de a pune în lumină esențialul, prin bogăția culturii.

Biserica Blajului a dat Academiei nume de mare prestigiu, notăm doar câteva, care ne vin spontan în minte: Timotei Cipariu, George Barițiu, August Treboniu Laurian, Gheorghe Silași, Ovid Densusianu, Alexandru Roman, Ioan Micu Moldovan, Ioan Bianu, teolog al Blajului, care a consacrat Bibliotecii Academiei 56 de ani de muncă neîntreruptă, Augustin Bunea, Iosif Vulcan, George Coșbuc, Liviu Rebreanu, Ioan Agârbiceanu, Alexandru Borza, Iuliu Hațieganu, Sigismund Toduță, Mitropolitul Vasile Suci, Cardinal Iuliu Hossu, Cardinal Alexandru Todea și Eminența Sa Cardinal Lucian Mureșan.

Oamenii de cultură ai Bisericii Române Unite cu Roma s-au afirmat în toate secțiunile Academiei și au dăruit necontenit valori - ale Școlii Ardelene și tot ce a urmat. Să ne oprim o clipă ca să le mulțumim, nu neapărat pentru tot, pentru că e așa de mult, dar măcar pentru faptul că scriem cu litere latine.

Activitatea lor în Academie, munca directă și responsabilitatea, le-au înțeles ca pe un apostolat în serviciul culturii și al neamului. Discursurile de recepție susțin afirmația, chiar dacă oferim un singur exemplu.

La invitația președintelui Academiei, Constantin I. Istrati, adresată lui George Coșbuc, la intrarea în Academie: „V-ați scoborât la București, între noi, de pe înălțimile frumoase ale plaiurilor Năsăudului [...]

(urmare din pag. 15)

Acum, prin munca voastră, vă ridicăți la punctul cel mai înalt pe care poate să vi-l prezinte cultura română, ocupând un scaun în mijlocul nostru. Bun venit, noului și distinsului nostru coleg George Coșbuc”, poetul a răspuns „mulțumesc pentru frumoasele cuvinte, mai frumoase decât, poate, le merit [...] și prin ele să mă iei oarecum de mână și să mă pui la rând pe brazda Academiei. Aceste cuvinte sunt pentru mine ca o punere de mână pe capul meu, ca să coboare asupra mea harul acelui Spirit care luminează și conduce opera Academiei. Vă mulțumesc că m-ați găsit vrednic să fiu părtaş în mijlocul Dumneavoastră, ca să fiu și eu o participantă de suflet în sufletul cel mare al Academiei”. Tulburător cuvânt, fiul Părintelui Sebastian, preotul greco-catolic din Hordou, poetul George Coșbuc, nu a putut să intre în Academie fără evocarea rugăciunii, a momentului sfânt al unei hirotoniri.

Erudită, dreaptă, cinstită este contribuția Bisericii Greco-Catolice în cadrul Academiei. De 150 de ani se poate vorbi de permanența Bisericii noastre în Academie, doar că „operele” care au fost gândite să-i fie dăruite s-au scris mulți ani prin închisori, în inimi și gând, în timp ce Blajul, citadelă a spiritualității și culturii, era pustiit, și darul concret ce ar dori să fie oferit are

astăzi forma jertfei.

Oricând și oriunde s-ar afla cineva la Academie, nu se poate să nu regăsească amprente Bisericii noastre. Emblema aleasă în unanimitate pentru Academie a fost propusă de George Barițiu, o reprezintă pe Zeița Minerva - zeița înțelepciunii - în picioare, având în mâna stângă lancia, iar în dreapta, Pământul sub forma unei sfere, deasupra căreia se află Victoria înaripată; lângă ea scutul pus ca să nu se vadă simbolul antic al gândirii, meduza și bufnița. Această siglă este pusă pe toate actele emise de Academie și pe publicații.

Cu prilejul unei zile sărbătorești, Ioan Bianu a spus cuvinte testamentare: „Tot sufletul, toate puterile minții le-am dat, fără cruțare, de a servi scopul vieții mele, de a servi dezvoltarea culturii neamului”. Îndemnul se cere urmat.

După momentul aniversar, „Academia Română” își va urma destinul și idealurile, iar noi îi dorim să le împlinească cu oameni asemănători lui Ioan Bianu.

Și încă o dată, „Academiei Române”, aflată astăzi în plină sărbătoare, îi spunem cu bucurie și cu tot sufletul „LA MULTI ANI!”.

Otilia BĂLAȘ

ANUNȚ

Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea, în calitate de proprietar, scoate la vânzare patru clădiri cu teren aferent, situate în centrul stațiunii Stâna de Vale, județul Bihor, după cum urmează:

I. Clădire din lemn cu fundație din beton, denumită Cantonul Izvorul Minunilor, aflată în centrul Stâniei de Vale (amprenta la sol 98 mp), compusă din:

Parter: 3 camere; 1 bucatărie; 1 cămară; 2 băi; 2 holuri de intrare; **verandă**.

La care se adaugă următoarele dependințe: adăpost muncitori; filigorie din lemn.

Teren aferent: 900 mp.

II. Clădire din cărămidă cu fundație de beton, denumită Canton vechi Păstrăvărie (amprenta la sol 79 mp), aflată aproape de centrul Stâniei de Vale, compusă din:

Subsol din beton;

Parter: hol intrare, 3 camere și 1 bucatărie mare.

La care se adaugă următoarele dependințe: 2 bazine păstrăvărie. **Teren** aferent: 1.500 mp.

III. Clădire din cărămidă cu fundație de beton, denumită Canton nou Păstrăvărie (amprenta la sol 124 mp), aflată aproape de centrul Stâniei de Vale, compusă din:

Subsol: pivniță și scară de urmare din beton;

Parter: hol intrare, hol acces în camere, 2 came-

re, 1 baie, bucatărie și cămară;

Etajul I: casa scării, hol acces în camere, 3 camere, 1 baie, bucatărie și cămară și 2 balcoane;

Pod cu mansardă neamenajată.

La care se adaugă următoarele dependințe: filigorie din lemn. **Teren** aferent: 700 mp.

IV. Clădire din cărămidă cu fundație de beton, denumită Centru de Dezăpezire (amprenta la sol 167 mp), aflată aproape de centrul Stâniei de Vale, compusă din:

Garaj mare;

Parter: hol intrare, hol mare, 1 cameră, 1 baie și încăpere centrală termică;

Etajul I: 4 camere, hol, 1 baie, 1 debara cu geam și balcon mare;

Etajul II: 4 camere, 2 holuri, 1 baie, 1 debara, 1 depozit și balcon mic acoperit;

Pod. Teren aferent: 1.000 mp.

Persoanele interesate, fizice sau juridice, pot depune intenții de cumpărare, în scris, la **sediul Episcopiei din str. Ep. Mihai Pavel, nr. 4, Oradea, jud. Bihor** sau pe adresa de e-mail: **vicargeneraloradea@yahoo.it**

Informații suplimentare pot fi obținute și la nr. de tel.: **0771 692 796**, domnul Ovidiu Constantin, administrator eparhial.

Titu Maiorescu - viața și opera

Numele marelui Titu Maiorescu era Titu Liviu Maiorescu, care s-a născut la Craiova, în data de 15 februarie 1840, din părinții Maria Popazu și Ioan Maiorescu. Numele Maiorescu este mascat de fapt de tatăl pe care îl chema Trifu, „își schimbase numele pentru a sublinia înrudirea cu Petru Maior“. Între 1851-1856 frecventează clasele a II-a și a VI-a la Gimnaziul Academic din Viena. Titu Maiorescu urmează cursurile Academiei Tereziene, terminând liceul ca șef de promoție. Ajunge la perioada adolescenței, timp în care își scrie însemnările, „Însemnările zilnice“, sub forma a patruzeci și două de jurnale, aflate în prezent în Fondul de Manuscrise al Bibliotecii Academiei Române.

În 1863, la vârsta de 23 de ani, Titu Maiorescu devine director al Gimnaziului din Iași și profesor universitar la Universitatea din Iași. După înființarea Junimii (Martie-Aprilie 1863) începe un șir de discursuri educative publice pentru oameni împreună cu Vasile Pogor și Petre Carp, numite și „Prelecțiuni populare“. La 20 Iulie 1867, Titu Maiorescu este numit membru al Societății Academice Române. În 12 August 1869, Titu Maiorescu demisionează din Societatea Academică Română ca urmare a neaderării la etimologismul ardelean dominant în acest for. La 24 Martie 1870, Titu Maiorescu este suspendat din învățământ „ca nedemn și insultător al bunei-credințe“ în urma înscenării adversarilor săi, sub motiv că a pledat în barou în timpul unui concediu medical, neținându-și prelegerile timp de 3 luni.

În 1874, Titu Maiorescu părăsește Iașul, stabilindu-se la București pentru a ocupa un loc în guvernul lui Lascăr Catargiu, ministru al cultelor și instrucțiunii publice. Acest fapt va avea repercusiuni și asupra societății literare „Junimea“ care, la scurt timp după mutarea lui Maiorescu, se va muta și ea la București. În 24 Mai 1879, Titu Maiorescu reîntră în Academia Română, instituție reorganizată pe fundalul Societății Academice Române prin decretul din 29 Martie 1879. În 10 Octombrie 1884, Titu Maiorescu își reia cariera didactică în cadrul Universității din București (după 13 ani de la destituirea sa din învățământ de către ministrul Christian Tell), ținând cursuri de logică și istoria filosofică, discipline predate până în 1909. A fost implicat în politică, fiind de mai multe ori ministru al cultelor, ministru de justiție și ministru de externe. La 31 Octombrie 1909 ia decizia de a se retrage din învățământ și de la revista Convorbiri Literare, în urma unei adrese nedelicate venită din partea ministrului de învățământ. În articolele publicate de Titu Maiorescu, acesta face referire la câteva dintre personalitățile deja consacrate ale literaturii române de la sfârșitul secolului al XIX-lea, dintre care enumerăm pe: Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Ioan Slavici, care sunt susținuți de către Titu Maiorescu cu burse de studiu. Considerându-se un important factor în consolidarea educației personalităților

culturale menționate, Titu Maiorescu analizează conceptele lor despre artă în poezie, propunând diferite modalități de scriere a operelor literare prin celebra sa teorie a „formelor fără fond“. Dintre operele la care s-a făcut referire, amintim următoarele: „O cercetare critică a poeziei de la 1867“, prin care delimitează poezia de știință. Urmează apoi un alt studiu „Comediile domnului Ion Luca Caragiale“, unde Maiorescu trasează problema mediocrității în artă. Altă operă importantă este „Eminescu și poeziile lui“, unde afirmă faptul că Eminescu este cel mai influent om al timpului său.

Maiorescu susține noile valori promovate în literatura română prin studiul „Direcția nouă în poezia și proza română“, unde vorbește despre Eminescu și Slavici. Despre Eminescu afirma în mod negativ faptul că este „iubitor de antiteze exagerate“, dar îl și laudă pentru „farmecul limbajului [...]“. Un alt studiu important în activitatea de critic literar este „În contra direcției de azi în cultura română“, în care combate „formele fără fond“ apărute în perioada sa, el afirmă, „din dorința de a copia universalitatea, românii au creat unele instituții care nu sunt potrivite pentru societatea română a vremii“. Astfel, criticul literar George Călinescu afirmă pe bună dreptate, despre Maiorescu, în celebra sa lucrare „Istoria literaturii române de la origini până în prezent“: „e întâi de toate mare polemist care știe să tragă profit din împrejurarea de a trăi într-o lume inferioară nivelului său, punând în valoare arta de a corecta și admonesta“.

În 1863, Titu Maiorescu pune bazele Societății culturale - literare „Junimea“, alături de Petre Carp, Iacob Negruzzi, Theodor Rosetti, Vasile Pogor.

Titu Maiorescu a fost mentorul Junimii, critic literar, eseist și filosof. Contribuția lui Titu Maiorescu este foarte importantă în domeniul limbii, al literaturii, al esteticii și al filosofiei. Varietatea preocupărilor sale l-a făcut pe criticul literar Nicolae Manolescu să afirme că domeniul de activitate a lui Titu Maiorescu este toată cultura românească. El a fost totodată mentorul generației marilor clasici, promovând scriitori precum Eminescu, Slavici, Creangă, Caragiale.

Dintre articolele sale, amintim pe cele mai cunoscute: „Articole despre scrierea limbii române“ (1866), „Limba română în jurnalele din Austria“ (1868), „Beția de cuvinte“ (1873), „Raport citit în Academia Română asupra unui nou proiect de ortografie“ (1880), „Neologismele“ (1881), „Oratori, retori, limbuți“ (1902).

Fire și personalitate puternică, Titu Maiorescu intră în diferite dispute și controverse de natură literară și istorică cu revista „Contemporanul“ sau cu alte personalități contemporane lui.

La 28 septembrie 1914 moare la Heidelberg și a doua soție a lui Maiorescu și criticul, bătrân, își vinde casa și se adăpostește la o rudă. Marele război (Primul

(continuare în pag. 18)

Papa Francisc: apel la pace în Ucraina și colectă pentru populație

La rugăciunea mariană Regina Coeli, din Duminica Divinei Milostiviri, papa Francisc și-a îndreptat gândul în mod deosebit spre „toate populațiile însetate de reconciliere și de pace”, lansând un apel de pace în favoarea Ucrainei.

Papa Francisc a amintit situația dramatică a persoanelor care suferă consecințele violențelor din Ucraina, atât a persoanelor rămase în ținuturi greu încercate de ostilitățile care au cauzat deja mii de morți cât și a celor peste un milion de persoane constrânse să părăsească țara din cauza gravei situații care durează de multă vreme.

„Sunt implicați mai ales bătrânii și copiii. Pe lângă însoțirea constantă, cu gândul și rugăciunea, am simțit necesitatea de a decide promovarea unui sprijin umanitar în favoarea lor”, a spus papa la rugăciunea „Regina Coeli” rostită împreună cu credincioșii adunați în Duminica Divinei Milostiviri în Piața Sfântul Petru.

Cu acest scop, Papa a anunțat pentru duminică, 24

aprilie, „o colectă specială” în toate bisericile din Europa:

„Îi îndemn pe credincioși să adere la această inițiativă printr-o contribuție generoasă. Acest gest de caritate este destinat nu doar ușurării suferințelor materiale, ci vrea să exprime totodată apropierea și solidaritatea, atât a mea, personală, cât și a întregii Biserici. Îmi exprim speranța ca acest gest să ducă la promovarea păcii și a respectării dreptului în acel ținut încercat, fără ulterioare rezerve.”

De asemenea, Sfântul Părinte a amintit că luni, 4 aprilie, este și Ziua internațională pentru conștientizarea pericolului reprezentat de minele antipersonal:

„Prea multe persoane continuă să fie ucise sau mutilate de aceste teribile arme și bărbați și femei își riscă viața pentru recuperarea terenurilor minate. Vă rog, să reînnoim eforturile pentru o lume fără mine antipersonal.”

<http://ro.radiovaticana.va>

Circulara Preasfinției Sale Virgil Bercea

„Am fost flămând și mi-ați dat să mănânc, am fost însetat și mi-ați dat să beau, am fost străin și m-ați primit, gol și m-ați îmbrăcat, bolnav și m-ați vizitat, am fost în închisoare și ați venit la mine” (Mt. 25, 35-36)

Preacucernici Părinți,

Iubiți credincioși,

Înainte de recitarea rugăciunii mariane „Regina Coeli”, din Duminica Divinei Milostiviri, Sfântul Părinte Papa Francisc și-a îndreptat gândul în mod cu totul deosebit spre „toate populațiile însetate de reconciliere și de pace”, lansând un apel pentru o colectă specială în favoarea Ucrainei.

Violențele din Ucraina au cauzat până acum mii de morți și peste un milion de persoane au fost constrânse să-și abandoneze casele și să fugă din calea conflictelor armate. Bătrânii și copiii sunt cei mai afectați, dată fiind fragilitatea, lipsa de apărare și tensiunile la care sunt supuși.

În acest sens, Episcopia Greco-Catolică de Oradea, împreună cu întreaga Biserică Catolică din România dorește să vină în ajutorul celor care astăzi suferă în Ucraina.

Credincioșii care doresc să facă un gest de solidaritatea și de apropiere, dar și să ofere speranță celor care au pierdut totul, o pot face duminică, 24 aprilie 2016.

Suma adunată în urma colectei va fi predată, de fiecare parohie, Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, până la 9 mai 2016.

Rugăm pe toți credincioșii să se alăture acestei acțiuni în spiritul solidarității creștine propovăduite de Evanghelie.

Domnul să vă răsplătească pentru binele făcut, iar Maica Sfântă să vă ocrotească.

† **Virgil BERCEA,**
Episcop

Titu Maiorescu...

(urmare din pag. 17)

Război Mondial) îl îndepărtează de conștiința publică. Moare sub ocupație germană la 18 iunie/1 iulie 1917.

După moartea sa, Titu Maiorescu lasă moștenire jurnalul său din care derivă și alte scrieri. Acesta își începe jurnalul la 15 ani, când era elev la Institutul Theresianum din Viena, și este continuat până la vârsta de 77 de ani, cu două săptămâni înainte de a muri. Are mici întreruperi și tinde să se suprapună peste existența autorului. Maiorescu deschide paginile jurnalului cu o substanțială listă de reprezentații teatrale și muzicale. În continuare apar clasificări și aglomerări de date referitoare la calificative școlare, variații meteorolo-

gice, itinerare, meniuri, adevărate inventare în care se pot vedea meticulozitatea și sinceritatea autorului. Autorul notează ca își completează studiile cu lecturi din Spinoza, Feuerbach, Voltaire, Moliere, Herbach, făcând comentarii, dând citate și inserând în text fraze în germană, franceză și latină. Acest jurnal capătă o importanță aparte nu pentru că aflăm doar părerile sale despre oamenii de cultură amintiți mai sus, ci și pentru că aici găsim importante destăinuiți personale cu privire la trăirile și sentimentele sale față de diferite persoane din viața sa.

Cercul de lectură “Titu Maiorescu”

Program Pastoral - Săptămâna Mare și Paști 2016

**PREA SFINȚIA SA
VIRGIL BERCEA**

Miercuri, 27 aprilie 2016

Seara: Calea Crucii

Dealul Calvaria, Oradea

Joi, 28 aprilie 2016

Dimineața: Vecernia cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. Spălarea picioarelor.

Seara: Utrenia și Denia celor 12 Evanghelii

Catedrala "Sfântul Nicolae", Oradea.

Vineri, 29 aprilie 2016

Dimineața: Orele Împărătești.

Seara: Denia Prohodului Domnului

Catedrala "Sfântul Nicolae", Oradea.

Sâmbătă, 30 aprilie 2016

Dimineața:

Vecernia cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare.

Noaptea: Utrenia Învierii Domnului

Catedrala "Sfântul Nicolae", Oradea.

Duminică, 1 mai 2016

Sfânta Liturghie

Parohia "Sfântul Nicolae", Oradea.

Luni, 2 mai 2016

Sfânta Liturghie

Reghin.

Mărti, 3 mai 2016

Sfânta Liturghie

Reghin.

**VICAR GENERAL
PR. OLIMPIU TODOREAN**

Miercuri, 27 aprilie 2016

Seara: Calea Crucii

Dealul Calvaria, Oradea

Joi, 28 aprilie 2016

Dimineața: Vecernia cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare
Parohia "Sfântul Gheorghe", Oradea.

Seara: Utrenia și Denia celor 12 Evanghelii

Parohia Câmpia, Sălaj.

Vineri, 29 aprilie 2016

Dimineața: Orele Împărătești

Parohia "Sfânta Familie", Zalău.

Seara: Denia Prohodului Domnului

Parohia Bocșa, Sălaj.

Sâmbătă, 30 aprilie 2016

Dimineața: Vecernia cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare

Parohia Marin, Sălaj.

Noaptea: Utrenia Învierii Domnului

Parohia "Sfânta Familie", Zalău.

Duminică, 1 mai 2016

Dimineața: Sfânta Liturghie

Parohia "Sfinți Apostoli Petru și Pavel", Zalău.

Seara: Vecernie: „A doua Înviere”

Parohia Horoatu Crasnei, Sălaj.

Luni, 2 mai 2016

Sfânta Liturghie. **Parohia Chilioara, Sălaj.**

Mărti, 3 mai 2016

Sfânta Liturghie. **Parohia "Sfântul Gheorghe", Oradea.**

**VICAR RESPOSABIL CU PREOȚII
PR. ANTONIU CHIFOR**

Miercuri, 27 aprilie 2016

Seara: Calea Crucii

Dealul Calvaria, Oradea

Joi, 28 aprilie 2016

Dimineața: Vecernia cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare
Parohia Cheț, Bihor.

Seara: Utrenia și Denia celor 12 Evanghelii

Parohia Marghita, Bihor.

Vineri, 29 aprilie 2016

Dimineața: Orele Împărătești

Parohia Crestur, Bihor.

Seara: Denia Prohodului Domnului

Parohia Nufărul, Oradea.

Sâmbătă, 30 aprilie 2016

Dimineața: Vecernia cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare
Parohia Holod, Bihor.

Noaptea: Utrenia Învierii Domnului

Catedrala "Sfântul Nicolae", Oradea.

Duminică, 1 mai 2016

Sfânta Liturghie

Parohia "Sfântul Gheorghe", Olosig, Oradea.

Nu vă pierdeți speranța

Scurta vizită a Papei Francisc, din 16 aprilie 2016, de pe insula Lesbos a avut ca țintă principală întâlnirea cu refugiații în tabăra Moria. Pontiful a sosit acolo însoțit de Patriarhul ecumenic Bartolomeu al Constantinopolului și de Arhiepiscopul Irineu al Atenei și al întregii Grecii. Vă prezentăm discursul Sfântului Părinte adresat refugiaților în tabăra de la Moria:

„Iubiți frați și surori, astăzi am vrut să fiu cu voi și să vă spun că nu sunteți singuri. În aceste luni și săptămâni ați pățit multe suferințe în căutarea unei vieți mai bune. Mulți dintre voi s-au simțit constrânși să fugă de conflicte și de persecuții, mai ales pentru grija fiilor voștri. Ați făcut mari sacrificii pentru familiile voastre. Cunoașteți durerea de a fi lăsat în urmă tot ceea ce vă este drag și – ceea ce e poate mai greu – fără să știți ce are să vă aducă viitorul. Mulți alții, asemenea vouă, se află în tabere de refugiați sau în orașe, așteptând, sperând să-și făurească o viață nouă pe acest continent.

Am venit aici împreună cu frații mei, Patriarhul Bartolomeu și Arhiepiscopul Ieronim, pur și simplu pentru a sta cu voi și pentru a asculta poveștile voastre de viață. Noi am venit pentru a atrage atenția lumii asupra acestei grave crize umanitare și pentru a implora rezolvarea ei. Ca oameni ai credinței, dorim să ne unim glasurile pentru a vorbi în mod deschis în numele vostru. Sperăm ca lumea să devină atentă la aceste situații de tragice nevoi și cu adevăratperate, și să dea dovadă cu demnitate de umanitatea noastră comună.

Dumnezeu a creat oamenii pentru a forma o singură familie; iar când un frate sau o soră de-a noastră suferă, toți suntem afectați. Toți știm din experiență cât e de ușor pentru unele persoane să ignore suferințele altora și chiar să profite de vulnerabilitatea lor. Dar știm și că aceste crize pot să scoată din noi ce e mai bun. Ați văzut acest lucru în voi înșivă și în poporul grec, care a răspuns cu generozitate la nevoile voastre, deși se afla el însuși în mijlocul propriilor dificultăți. Ați văzut acest lucru și în multe persoane, îndeosebi tineri veniți din întreaga Europă și din lume, sosite pentru a vă ajuta. Da, foarte multe mai rămân încă de făcut. Dar îi mulțumim lui Dumnezeu că în suferințele noastre nu ne lasă niciodată singuri. Există mereu cineva care ne poate întinde o mână și ne poate ajuta.

Acesta este mesajul pe care doresc să vi-l las as-

tați: nu vă pierdeți speranța! Cel mai mare dar pe care ni-l putem face reciproc este iubirea: o privire milostivă, grija de a ne asculta unul pe altul și de a ne înțelege reciproc, un cuvânt de încurajare, o rugăciune. Vă doresc să puteți împărtăși acest dar unii cu alții. Nouă, creștinilor, ne place să relatăm episodul Bunului Samaritean, un străin care a văzut un om în nevoie și imediat s-a oprit să-l ajute. Pentru noi este o parabolă care se referă la milostivirea lui Dumnezeu, o parabolă care se adresează tuturor. El este milostiv. Este totodată și un apel la a arăta aceeași milostivire față de cei care se află în nevoi. Sper ca toți frații noștri și surorile noastre de pe acest continent, asemenea Bunului Samaritean, să vă poată veni în ajutor în acel spirit de fraternitate, solidaritate și respect față de demnitatea umană, care a marcat îndelungata sa istorie.

Iubiți frați și surori, Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți, în mod special pe copii, pe cei în vârstă și pe cei ce suferă în trup și în spirit. Vă îmbrățișez pe toți cu drag. Invoc, asupra voastră și asupra celor care vă însoțesc, darurile dumnezeiești ale tăriei și păcii.

Traducere: Cristina GRIGORE

www.magisteriu.ro

Hirotonirea într-un arhiereu a părintelui Manuel Nin

În Bazilica Sântului Pavel (San Paolo fuori le mura) a avut loc vineri, 15 aprilie a.c., slujba de hirotonire a părintelui Manuel Nin, fostul rector al Colegiului grec din Roma, într-un arhiereu pentru Exarhatul Apostolic a catolicilor de tradiție bizantină din Grecia.

Hirotonirea a fost celebrată de către Preasfinția Sa Demetrios Salachas, Exarhul Apostolic emerit de Grecia, Excelența Sa Sevastianos Rossolatos, Arhiepiscopul Bisericii Romano Catolice din Atena, și Preasfinția Sa Donato Oliverio, Episcopul de Lungro a Italo-Albanzilor.

La Sfânta Liturghie au participat un număr mare de episcopi și preoți de diferite rituri printre care și Emi-

nețele lor: Leonardo Cardinal Sandri, Prefectul Congregației pentru Bisericile Orientale și Lluís Martínez Sistach, Cardinal emerit de Barcelona.

Biserica Română Unită cu Roma, greco-catolică, a fost reprezentată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, Episcop de Oradea și Preasfinția Sa Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj. Alături de Preasfințiile lor s-au aflat și părintele Gabriel Bubo, Rectorul Colegiului „Pio Romeno” din Roma, părintele Eduard Fărtan, Rectorul Misiunii Greco-Catolice din Anglia și un grup de studenți ai Colegiului român din Roma.

Biroul de presă